

STRUCKWOP
BIBLVERSCH
CFWORDHAJIN
DQSTARTINGDN
NRASIWITHTUXM
OCJT **BEN** RETRO
PLUVOANDPOCH
TENDINGXINSA
REXIA **HENRY** VN
UKYOKAYHANOM
AWORDSSTRUCK

“ Word struck ”

The words that struck in your mind

บางครั้งช่วงเวลาสำคัญของคนคนหนึ่ง
ก็สามารถถ่ายทอดได้ด้วย "คำ" เพียงคำเดียว

ตัวอย่างในเล่มนี้ ยังไม่จบขั้นตอนสุดท้ายของการพิสูจน์อักษรและจัดหน้ากระดาษ

Vernorexia

“Vernorexia”

Bruce Wayne & Clark Kent, Batman V Superman

Author: Cloudburst

บรูซ เวย์น ในวัยเด็กมองดอกไม้่งอกเงยบนผิวเนื้อโดยไม่กระทบตา

ผุดจากผิวขาวผ่องของมารดา กิ่งก้านสีเขียวใสระยับแตกแขนงออก บิดเกลียวรอบข้อมือตุจเภาวัลย์ ดอกตูมหมนคว้างอย่างเนิบช้า ก่อนผลิกลีบออกเป็นกุหลาบหนามสีแดงสด มาร์ธา เวย์น ลอดมือที่จับหนังสือลง หลบตามองดอกไม้บนข้อมือซ้ายของตน เมื่อเห็นสิ่งที่ปรากฏบนกายคือพลันขมวดขึ้นน้อย ๆ แต่แล้วก็คลายออก ก่อนเงยขึ้นทอดรอยยิ้มบางให้เด็กชาย “สวยใช่ไหม”

บรูซพยักหน้า มันสวยมาก เหมือนดวงดาวพราวแสงบนฟ้าที่เรียงต่อกัน เป็นรูปดอกไม้สวยงามน่าอัศจรรย์ “แต่มันไม่ใช่เรื่องดี” เด็กชายเอ่ย

“ทำไมถึงคิดอย่างนั้น” มาร์ธาเลิกคิ้ว รอยยิ้มยังคงประดับอยู่ไม่เสื่อมคลาย

“มันแสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวด” บรูซสบตาของผู้เป็นแม่ “ผมอ่านว่ามันแสดงให้เห็นว่าคุณครองของเรากำลังรู้สึกเจ็บ”

“ความรู้สึกเจ็บไม่ใช่เรื่องดีหรือ มันไม่ใช่ความรู้สึกของเราเสียหน่อย”

“แต่ไม่มีใครชอบที่จะรู้สึกเจ็บ ผมยังไม่ชอบเลย” บรูซขุ่นมูก นึกถึงคราวที่พลัดตกจากต้นไม้ในสวนหลังคฤหาสน์ ความรู้สึกของการหล่นกระแทกซ้ำแรกร้ายถึงกระดูก มันไม่ใช่ประสบการณ์ที่น่าพานพบอีกเป็นครั้งที่สอง

มารีธาหัวเราะ แล้วเอื้อมมือลูบผมของลูกชาย ดวงตาที่เหมือนกันอย่าง
กับแกะพราวไปด้วยความนឹกสนุก กระนั้นก็ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะขาดเสี้ยวของ
ความอ่อนโยน “มันมีข้อดีของมันนะ”

- ติดตามต่อในเล่ม -

DO NOT COPY TEASER

鏡花水月

“Kyoka suigetsu”

August Walker & Bruce Wayne, Mission Impossible 6 & BvS

Author: Haruna!

ร่างสูงใหญ่เดินไปตามทางยาวที่พนักงานบอกเอาไว้ว่ามันเชื่อมตรงไปยังห้องรับรองพิเศษ เมื่อผ่านประตูบานใหญ่เข้าไปก็พบว่ามีเพียงชายตัวใหญ่หน้าตาผีแผลเป็นด้านขวาเหมือนกับในรูปแอบถ่ายนั่งอยู่ที่โซฟาหนังกลางห้องซึ่งไม่กว้างนัก ไร้หน้าต่างและประตูบานอื่นนอกจากบานที่บรูซเปิดเข้ามา

นัยน์ตาดูตันจากคนที่นั่งรออยู่ก่อนแล้วจึงมองมายังแขกหน้าฉวมวลที่ตอนนี้งำลังหันมองซ้ายขวา ในห้องมีเพียงแค่พวกเขาสองคน ไร้ซึ่งบอดีการ์ดคุ้มกันและแขกคนอื่น ๆ

“ในห้องนี้มีแค่คุณกับผมเท่านั้น” เสียงทุ้มของออกัส วอลด์เกอร์ตอบข้อสงสัยของคนอายุมากกว่าที่แสดงออกมาผ่านการกระทำ

“น่าแปลกใจ ผมคิดว่ามีหลายคนมากที่เดียวที่สนใจเป็นนายทุนกระเป๋านักให้คุณ”

“ใช่ แต่คนพิเศษในคืนนี้มีแค่คุณคนเดียว มิสเตอร์เวย์น” เจ้าภาพงานผายมือมายังโซฟาฝั่งตรงข้าม เป็นการเชื้อเชิญให้คนอายุมากกว่ามานั่งสนทนากับเขา แต่โดยดี บรูซก้าวมานั่งลงไปบนเฟอร์นิเจอร์ผิวสัมผัสหนังสีดำแทบจะทันทีที่ออกัสกล่าวเชิญ ไม่มีความลังเลในการกระทำ

บรูซ เวย์นเอนหลังพิงพนักนุ่ม สองขาเรียวยับขึ้นนั่งไขว่ห้าง สองมือเรียวยาวทับกันบนหน้าตัก นัยน์ตาสีเข้มกะกอมองตรงมายังคนด้านหน้าด้วยท่าทีที่

แสนถือตัวนี้ ทำเอาคู่สนทนาตัวใหญ่ลอบคิดในใจว่ามันช่างเป็นท่าที่ถือตัวโง่ ๆ ของพวกคนมีเงินที่คิดว่าตัวเองนั้นอยู่สูงนักหนาในสังคมของโลกใบนี้

“ก่อนเริ่มเรื่องหลักกัน ช่วยบอกผมหน่อยได้มั้ยว่าทำไมผมถึงกลายเป็นแขกคนพิเศษเพียงคนเดียวของคุณ”

- ติดตามต่อในเล่ม -

DO NOT COPY TEASER

Pluviophile

“Pluviophile”

Ben Affleck & Henry Cavill, RPS

Author: DappledBlue

ฝนเป็นทุกอย่างนั่นแหละ

ข้ออ้าง

ตัวสร้างบรรยากาศ

อุบัติเหตุแสนหวาน

หรือโอกาสที่จะทำความรู้จักกับใครสักคน

ผมกับเขาพบกันได้สายฝนที่โปรยปรายในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ตอนแรก
สายตาเข่าจ้องตรงไปข้างหน้านิ่งเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่เงียบ ๆ คนเดียว ท่ามกลาง
เสียงฝนที่พรมลงบนหลังคาเพิงพักในสวนสาธารณะ ผมลอบมองเสี้ยวหน้าด้านข้าง
ที่ติดจะแคว้งขี้นมจริงจังอยู่สักพัก แต่พอขยับเข้าไปใกล้เขาก็เงยหน้าขึ้นมองกลับมา
ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นเหมือนสะกดผมให้นิ่งอยู่กับที่ ก่อนที่รอยยิ้มเจิดจ้าเผยเขี้ยวเล็ก ๆ
จะทำให้โลกทั้งใบหยุดหมุน

ผมชอบสายฝนนะ แต่เฉพาะในวินาทีนั้นเหมือนกับว่าผมลืมความเย็นฉ่ำ
ของมันไปเสียสิ้น

พอรู้สึกตัวขึ้นมาผมก็ยิ้มตอบเขาไป รู้ตัวว่าใบหน้าคงจะแดงออกถึง
อาการเขินอายออกไปแบบปิดไม่มิด ใจภาวนาให้ฝนตกหนักกว่าเดิมสักนิดก็ยังดี
บรรยากาศตอนนี้ช่างเป็นใจให้สร้างความสัมพันธ์กับใครสักคนจริง ๆ

“ผมชื่อเฮนรี่...เฮนรี่ คาร์ลล์” เขาเป็นฝ่ายเฉยปากทัก นั่นทำผมใจฟูขึ้น
เป็นกอง แต่ประโยคถัดมากลับทำให้ผมต้องขมวดคิ้วทั้งยิ้มเจื่อน
“คุณเชื่อเรื่องผีไหมครับ?”

- ติดตามต่อในเล่ม -

DO NOT COPY TEASER

Retrouvailles

“Retrouvailles”

Napoleon Solo & Tony Mendez, The Man from U.N.C.L.E. & Argo

Author: Blue Asphodel

การเดินทางของผมเริ่มต้นและจบลงในไม่กี่นาที
ผมได้รับการฝึกในจับตาและสืบหาข่าวที่จำเป็นแก่ซีเอไอในประเทศที่อยู่
ในกลุ่มประเทศโลกที่สาม ประเทศที่ยกยอปอปั้นตนเองเป็นตำรวจโลกไม่สามารถ
ทะลวงฝ่ากองกำลังบ้านๆที่อาศัยการจู่โจมแบบกองโจรในที่กำบังซึ่งชุดเป็นทางยาว
ได้จนพ่ายแพ้สงคราม นำประหลาดแล้วนำหัวร่อปนสมเพช หน้าที่ของผมและ
เพื่อนๆคือเข้าหาคนที่มีส่วนร่วมในสงครามรวมถึงบุคคลต้องสงสัยที่นำข้อมูลในชั้น
ความลับออกไปเปิดเผยต่อฝ่ายตรงข้ามซึ่งเชื่อว่าผลทำให้ฝ่ายเราแพ้ หากให้ผมออก
ความคิดเห็น เหมือนเบื่องบนส่งพวกผมให้เอาคราดมากระทุ้งคอกม้าโล่ง ๆ เสีย
มากกว่า

ผมยืนหาฟังคำอธิบายที่มีแต่น้ำไม่ค่อยมีเนื้อจากสายลับรุ่นเด็กที่ลงพื้นที่
ที่มาก่อน อากาต์แบบนี้ผมอยากได้กาแฟดำแต่ไม่ใส่นมชั้นหวานที่ร้านใกล้เคียง
หากไม่คิดว่าต้องจับตาใครผมจะไป

หนึ่งผู้ควบคุมดูแลภารกิจ(และคนรักในมโนคติของผม)โทนี่ เมนเดซแจก
แจกรายละเอียดแผนสำรวจพื้นที่รวมถึงวิถีกลมกลืนกับชาวเอเชียแม้ว่าพวกเราจะม
ตาสีฟ้าและผิวขาวที่แดงเพราะแดดอันไร้เมตตาของประเทศเขตร้อน

เมื่อได้รับแผนที่แล้วทุกคนก็ออกแยกย้ายไปตามเส้นทางที่ได้รับมอบหมาย
บ้างไปทางเรือ ทางถนน หรือแม้แต่ขี่หลังลาแก่ๆเข้าป่าก็มี ผมกับโทนี่ยืนรอส่งทุกคน
จนเหลือแค่เราสองคน เวมองตากันและแอบจับมือกันหลังกระเป๋าสารสีน้ำตาล

ออกต้นของอีกฝ่าย ผมอยากยื่นหน้าออกไปขอหอมแก้มอีกฝ่ายเพื่อบอกลาแต่ด้วยสภาพแวดล้อมต่างๆ เราจึงทำได้เพียงจับมือกันและสัญญาว่าจะกลับยังจุดนี้เพื่อเจอกันในสภาพดีพร้อมร่างกายครบทุกส่วนประกอบ ผมจดจำรอบแดงยามโดนเอ่ยแซวว่าหัวใจของผมอยู่ที่เขาได้อยู่เลย คืนนี้หากเจอที่นอนดีคงเก็บไปฝัน

“พองานจบแล้ว ให้ผมขับรถพาคุณเที่ยวได้ไหม คุณชอบธรรมชาติไม่ใช่หรือครับ”

“ทางที่จะไปมีทุ่งอยู่สองฝั่ง คุณโซโล” โทนี่หยิบบุหรี่ยื่นสูบ มองควั่นสี่ขาวลอยในอากาศ พริ้วไหวเหมือนมีคนวาดหมึกขาวไปในอากาศ

“...ผมหมายถึงกินลมชมวิวกันสองคน” ผมยื่นมือออกไปจับที่แขนเสื้อ

“คุณประสาทแข็งทนสายตาชาวบ้านมองคนแปลกได้ด้วยหรือ”

“อืม...ผมว่าน่าจะน้อยกว่าสายตาแจ๊คเยอะนะครับ”

พอโทนี่หลุดหัวเราะเบาๆ ผมก็พลอยหัวเราะตามไปด้วย แต่ไม่ทันได้หยอกต่อ เสียงรถไฟหวูดร้องบอกเทียบชานชาลาที่ดังไล่เสียงหัวเราะของเราไปจนหมด

รถไฟไปฝั่งเหนือของโทนี่มาก่อนผม ผมยื่นมองเขาเดินกลิ้งหายไปบนชบวนรถไฟ ทิ้งไว้เพียงกลิ่นบุหรี่ยางๆบนเสื้อแจ๊คเก็ตสีดำ เป็นเรื่องดีเพราะผมไม่สูบบุหรี่ กลิ่นบุหรี่ยิ่งของโทนี่คงทำให้ผมดูกระด้างขึ้นพอให้มีคนยำเกรง

ผมมองรถไฟจนท้ายชบวนหายไปจากปลายสายตาแล้วจึงหันหลังกลับไปทิศใต้ซึ่งอยู่บนแผนที่ภารกิจของผม อาจเพราะช่วงหลังผมทำงานกับเพื่อนชาวรัสเซียและชาวอังกฤษมากเกินไปจึงรู้สึกเปลี่ยนใจไปบ้าง แต่งานก็คืองาน

ผมเดินออกจากชานชาลาไปได้ 200 ม. ก็มองไม่เห็นข้างหน้า

ชายหญิงอายุราว 25-30 ปีจำนวนนับสิบวิ่งเข้ามาตะครุบผมไว้ แม้จะจัดการไปได้หลายคนแต่จำนวนคนที่มากทำให้ผมโดนหมัดเข้าที่แก้มขวาจนเซแล้วของแข็งที่ผมคาดว่าจะเป็นท่อเหล็กซัดเข้าที่กลางศีรษะอีก 5 ครั้งหรือมากกว่านั้น

ตามลมไม้ขึ้น รู้สึกแค่มิบางอย่างมากครอบหัวผมแล้ววัดตรงคอ อากาศใน
ถูกร้อนจนหายใจแทบไม่ออก ผ่าเนื้อสากแกำมเช่นนี้ชวนให้ถึงกระสอบสานใส่อาหาร
สัตว์ที่เคยต้องชนเมื่อครั้งอยู่ในกองทัพ

มีคนหามปีกผมออกไปเหมือนไก่ที่หักคอพร้อมนำลงหม้อตุ๋น
ผมหมดสติไปหลังพยายามหายใจอยู่นาน

กลิ่นเหม็นเน่าของเศษฟางปลุกให้ผมรู้สึกตัวก่อนจะได้ยินเสียงหวูดรถไฟ
ซึ่งทำให้ผมตื่นเต็มตา เมื่อมองไปรอบๆ ไม้กระดานเรียงตัวยาว มีเหล็กผูกเป็นสนิม
เป็นคานค้ำไม้และเป็นหลักให้ผมซึ่งถูกมัดไปพลั้หลังตรง ได้ยินเสียงคนคุยกันด้วย
ภาษาที่ตนไม่คุ้นชินบนใบกั้ ภาษาประจำชาติของประเทศที่ทำให้ชาติมหาอำนาจ
พ่ายแพ้ในอินโดจีน

- ติดตามต่อในเล่ม -

Aay 'han

“Aay 'han”

Bruce Wayne & Clark Kent, BVS

Author: TriickP

“หัวใจคุณเต้นเร็วขึ้น” บรูซหลุดจากห้วงภวังค์ หนุ่มใหญ่หลบตามองฝ่ามือเนียนที่เคลื่อนไหวมาสัมผัสหน้าอกด้านซ้ายของตน ดันมือคลาร์กให้ยกสูงขึ้น “มีोनายก็ยั้งอุ้่นเหมือนเดิม”

“ผมยังไม่ตายนี้ครั้บ คุณเวย์น” คนตัวเล็กกว่ายืมติดชุกชนในที่ สีหน้าของบรูซเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่คงจะเป็นเพียงเสี้ยววินาทีที่ท่าเอาของขวัญขึ้นนี้ไม่เห็น

คล้ายมีก้อนบางอย่างจุกอยู่แฉวลำคอ ความรู้สึกแปลกประหลาดชวนให้หนุ่มใหญ่ลอบขมวดคิ้ว นัยน์ตาสีอ่อนหลบลงเล็กน้อยยามฝ่ามือนุ่ม ๆ ทาบทับที่เปลือกตา

บรูซจำไ้อุ่นที่เขาตกหลุมรักมานับครั้บไม่ถ้วนได้...ความอบอุ้่นราวกับดวงตะวันของคลาร์กไม่ใช่แบบนี้

แม้จะช่วยเหลือสัมผัสอันนำลุ่มหลงไม่ต่างจากเดิม...แต่เขารู้ว่ามันไม่ใช่ของจริง

บรูซ เวย์น เหยียดยืมให้กับตัวเอง

“ฉันไม่อยากรู้เต็นเลย” เสียงทุ้มนุ่มกล่าวขึ้นหลังจากทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบมาได้สักพัก ท่อนแขนทั้งสองข้างค้อย ๆ อ้าออก รั้บตัวคนที่นั่งทับหน้าท้องตนเองอยู่ให้เข้าสู่อ้อมกอด

“อยู่กับฉัน คลาร์ก” ร่างกายของเศรษฐีแห่งก๊อตแธมเริ่มสั่นไม่ต่างจากน้ำเสียง หากแต่อีกฟากฝั่งยังคงนิ่งเงียบโดยไม่พูดอะไร มีแต่มือเล็กที่คอยลูบเรือนผมตัดสั้นไปมา “อยู่ด้วยกันแบบนี้ทุกวันได้มั๊ย...”

คลาร์กเลื่อนสายตาลงสลับศวินรัตติกาล ความน่าเกรงขามยามค่ำคืนถูกแสงยามรุ่งอรุณดูคดลื่นเสียหมดสิ้น รอยแผลเป็นที่โผล่พ้นจากเสื้อผ้ายากลายเป็นตัวการที่ทำให้ร่างสูงใหญ่ดูน่าสงสารมากกว่าเป็นที่ยำเกรง

ความฉลาดดกตัวของแบทแมนฉายชัดขึ้นยามซูเปอร์แมนจ้องมอง

“ตื่นเถอะครับ” เขาได้มือไปตามโครงหน้าได้รูป สันgramที่ขึ้นเป็นสันบรรจบจนริมฝีปาก...คลาร์กโน้มตัวลงไปจูบแผ่วเบา ไออุ่นที่ได้นั้นชวนให้พวกเขาทั้งสองดำดิ่งอยู่ในความรู้สึกดี ๆ คล้ายกับห้วงแห่งกาลเวลาหยุดนิ่ง รอคอยให้ความร้อนแผ่วเคลือบทั่วริมฝีปากทั้งคู่...จนกระทั่งประโยคสุดท้ายถูกเอื้อนเอ่ย เข็มนาฬิกาก็เริ่มเดินอีกครั้ง

“เข้าแล้วนะ”

- ติดตามต่อในเล่ม -

会いは別れの始まり

“Au wa wakare no hajimari”

Douglas McRay & August Walker, The Town & Mission Impossible 6

Author: SaRa_PAO

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ดักลาสขมวดคิ้วมุ่นด้วยความสงสัย เขาไม่
อยากเปิดประตู คนแบบเขาไม่น่ามีใครอยากมีธุระด้วย เรื่องค่าเช่าห้องเขาก็จ่ายครบ
ติดออกและขอผ่อนผันบ้างบางโอกาส ยัยป้าเจ้าของอพาร์ทเมนต์แคเดินเขาอ่อนนิต
พูดโน้มน้าวหน่อยเธอก็ยอมล่าถอยโดยดีแล้ว ฉะนั้น ใครล่ะจะมาหาคนแบบเขา

ความคิดของดักลาสแล่นเร็วจี๋ เขาไม่อยากคาดเดาสุ่มๆ แค่นี้ก็มีเรื่องให้
ขวัญเสียพอแล้ว ดังนั้นเขาจึงทำใจกล้าตัดสินใจตรงไปเปิดประตูเมื่อเสียงเคาะดังซ้ำ
อีกครั้ง เพื่อพิสูจน์ข้อสงสัยของตัวเองให้รู้แล้วรูดไปเลย แล้วชายรูปร่างใหญ่กำยำ
แต่เตี้ยกว่าก็ยื่นยิ้มอย่างเป็นมิตรอยู่ตรงหน้า มันไม่ได้กว้างพอทำให้หยันตาสีฟ้าปิด
เข้าหากัน แต่มันกว้างพอให้หนวดเหนี้อริมฝีปากหยักขยับยกขึ้นสูง

"สวัสดีครับ ผมเพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ ห้องข้างๆ คุณนะ" คนแปลกหน้าอธิบาย
แล้วเอ่ยแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงทุ้มติดออกไปทางใจดีแต่แฝงไว้ด้วยอำนาจ "อภัส
วอล์กเกอร์ ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

แล้วสองแขนกล้าสั่นก็ยื่นขามันฝรั่งทอดมาให้ มันพูนจนเกือบหก ดักลาส
ไม่ยื่นมือออกไปรับ เขาแค่เอาตัวบังทิวทัศน์ในห้องพร้อมมองคนแปลกหน้าไม่วางตา
พร้อมพยายามอ่านท่าทางและความคิดของชายคนนี้

"ส่วนนี้มันฝรั่งทอดसानส์มพันธ์ หากคุณไม่รังเกียจ..."

"รังเกียจ"

ดักลาสตอบเสร็จก็ผละตัวออกมาปิดประตู เขาหลงกลอนเมื่อไม่อาจแน่ใจได้ว่าคนตรงหน้าเป็นศัตรูหรือมิตร บางทีหมอนี่อาจเป็นตำรวจปลอมตัวมาก็ได้ หรือไม่ก็พวกเอฟบีไอ ซีไอเอ หน่วยงานสักหน่วยที่กำลังตามล่าตัวฆาตกรแบบเขา

เพื่อความปลอดภัยต่อชีวิต ดักลาสไม่พบหน้าหมอนี่อีกน่าจะดีกว่า

ดักลาสเก็บกวาดห้องพักเมื่อพบว่ามันเต็มไปด้วยกระป๋องเบียร์ กระป๋องน้ำอัดลม ถูขนมปัง ถูของร้านแมคโดนัลด์ และเศษขยะมากมาย เขาอิงไปเลยกับความชกมกนี้ อดแปลกใจตัวเองไม่ได้ว่าตนอยู่ในรังหนูสกปรกๆ แบบนี้มาหลายวันได้อย่างไร ถ้าตอนทำความสะอาดห้องอยู่แล้วได้ยินเสียงร้องจี้ๆ ไปทั่วห้อง เขาจะไม่สงสัยถึงการมาเยือนของพวกเขาเลย

พอเก็บขยะทิ้งลงถุงดำพร้อมมัดปากถุงเรียบร้อยแล้ว ดักลาสก็เปิดประตูคว้าถุงดำเดินตรงไปยังบันไดเหล็กขึ้นสลิมนโดยไม่ลืมปิดมัน แล้วต้องชะงักขาทั้งสองข้างเมื่อเจอคนแปลกหน้าคนเดียวกับเมื่อเข้ากำลังจะเดินสวนขึ้นมา อีกฝ่ายเองก็หยุดก้าวขาขึ้นบันได เงยหน้ามองเขาตาแป๋ว แล้วจิกยิ้มน้อยๆ พอเป็นพิธี

“จะเอาขยะไปที่ไหนครับ ช่วยรอเดี๋ยวได้มั๊ย ผมเองก็มีขยะที่อยากไปที่ไหนเหมือนกันแต่ไม่รู้ว่าจะทิ้งขยะอยู่ที่ไหน”

“ออกจากอพาร์ทเมนต์แล้วเลี้ยวซ้าย เดินตรงไปจนถึงซอยระหว่างตึกแล้วเลี้ยวซ้ายอีกที จุดทิ้งขยะอยู่หลังอพาร์ทเมนต์”

“อ่า ครับ”

พอเห็นคนแปลกหน้ารับรู้คำตอบที่อยากได้แล้ว ดักลาสก็เดินลงบันไดพร้อมเลี้ยวตัวหลบคนย้ายมาอยู่ใหม่ไปด้วย แต่เพราะถุงขยะถุงใหญ่เต็มสองมือทำให้เขาเดินผ่านไปไม่ถนัดนัก มันเลยจบลงที่เขาต้องหยุดยืนอยู่ชั้นบนเหนือชั้นที่เพื่อนข้างห้องยืนอยู่

“ให้ผมช่วยถือไปที่มั๊ยครับ”

“ไปทิ้งของตัวเองเถอะ” ดักลาสตอบบ๊อดู เขาเอี้ยวตัวหันหลังให้กำแพงแล้วเดินเลาะบันไดลงไป แต่เส้นทางของเขาก็ยังไม่พื้นราบใหญ่กำยำของหนุ่มช่างห้อง “หลีกหน่อย ฉันลงไม่ถนัด”

วอลท์เกอร์ (เขานามสกุลนี้ใช้ใหม่) ขยับตัวทำตามคำสั่งของดักลาสทันทีท่าทางชวนให้สงสัยของอีกคนมันทำดักลาสอยากไปจากชายคนนี้เร็วๆ วอลท์เกอร์เหมือนสุนัขที่ถูกฝึกให้คุ้นชินกับคำสั่ง และคนประเภทนี้มีอยู่แค่ไม่กี่อาชีพเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ดักลาสคิดว่าเขาดูท่าที่หมอนี้ไปสักพักแล้วค่อยยืนยันความปลอดภัยของตัวเองน่าจะดีกว่า

แม้จะขยับตัวหลีกทางให้แล้ว แต่บันไดแคบๆ ที่เดินได้แค่สองคนก็ไม่เหลือพื้นที่พอให้ดักลาสลงไปยังชั้นล่างได้ เขาอยากให้วอลท์เกอร์ช่วยถอยลงไปยืนด้านล้างก่อน แต่เจ้าตัวเองก็ติดถุงขยะในมือขวาของเขา ขยับขึ้นไม่ได้ ขยับลงไม่ได้ ทำให้ตอนนี้วอลท์เกอร์กับเขายืนประจันหน้ากัน และถ้ามีใครผ่านมาเห็น พวกเขาต้องนึกว่าเราสองคนกำลังจะมีเรื่องกันแน่

“คุณส่งถุงขยะในมือซ้ายของคุณมาก่อน เดี๋ยวผมช่วยถือไว้ให้ แล้วพอลงไปยังอีกสองชั้นได้แล้วผมจะส่งมันคืน”

“หรือไม่ ฉันแค่วางถุงขยะในมือขวาลง แล้วให้นายช่วยถอยลงไปรอข้างล่าง”

“แล้วแต่คุณเลย”

วอลท์เกอร์ผายสองมือขึ้น ดักลาสกลอกตา เขาวางถุงขยะในมือขวาลงบนขั้นบันได แต่มันกลับเสียศูนย์ยกตั้งตกลงไปนอนกองกับพื้น แล้วความช่วยเหลือที่ไม่รู้พระเจ้าจางใจกลั่นแกล้งเขาหรือเปล่าก็เกิดขึ้น ถุงขยะบ่านี้ดันฉีกขาดจนขนมบั้งเมลอนขึ้นราไหลออกมาประจานความน่าอัปยศของดักลาส

ให้มันได้อย่างนี้สิ

Odnoliub

“Odnoliub”

Bruce Wayne & Clark Kent, BvS (AU)

Author: Aom

โอเค ผมมันคิดมากไปเอง คนที่ส่งจดหมายนั้นมาคือสาวน้อยคนนึงเท่านั้นเอง ตอนนีผมนอนอยู่ในที่ที่ใกล้บรูซมากที่สุดโดยไม่ให้จับได้ ก็บรูซไม่ได้บอกให้อยู่ไกลบรูซหนี

"คะ..คือว่า หนูชอบพี่บรูซมานานแล้วคะ" เด็กน้อยตะโกนเสียงดัง

"คือ..พี่คงจะรับความรู้สึกของน้องไม่ได้หรอก พี่มีคนที่ชอบอยู่แล้วแหละ" บรูซหน้าแดงเมื่อพูดถึงคนคนนั้น เอ๊ะ!! "โอ้คนที่บรูซชอบนี่มันเป็นใครกัน ถ้ารัฐจะปล่อยให้ กล้าแย้งว่าที่เมียของผมไปได้ยังไงล่ะ"

"แต่ว่านะ น้องกับพี่ยังเป็นเหมือนเดิมได้นะ" เด็กน้อยหน้าสลดเมื่อได้ยินประโยคแรก แต่ก็เหมือนจะดูดีขึ้นมาเมื่อได้ยินประโยคนี้

"ถ้าฉัน..หนูขอถามได้มั๊ยคะ ว่าพี่ชอบใคร?"

"อะ..เอ่อ"บรูซหันซ้ายขวา

"คงจะเป็นพี่คลาร์กใช่มั๊ยคะ?!"เด็กน้อยตะโกนเสียงดังอีกรอบ ตอนนีผมนั่งกับบรูซกำลังหน้าแดงแข่งกัน ให้ตายสิ! บรูซจะได้ยินเสียงหัวใจของผมนี่

"คะ..คือว่า...เรื่องนี้ขอให้เป็นความลับกับเราแค่สองคนได้มั๊ย? ถือว่าพี่ขอ" เด็กคนนั้นหลังจากได้ยินบรูซบอกแบบนี้ก็ทำหน้าฟิน นี่เธอ! ตะกั้ยังเศร้าอยู่ไม่ใช่อะไร!

- ติดตามต่อในเล่ม -

Verschlimmbessern

“Verschlimmbessern”

Charles Brandon & Ned Alleyn, The Tudors & Shakespeare in Love

Author: Firstkaiju

เคยมีคนกล่าวไว้ว่า “ไม่เคยมีใครที่ไม่เคยผิดพลาด ทุกคนต่างล้วนเคยทำผิดพลาดกันทั้งนั้น ความผิดเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่การแก้ไขเพื่อไม่ให้มันเกิดต่างหาก เป็นสิ่งที่คนเราพึงกระทำ เช่นกันกับคนสองคนนี่ที่ทั้งคู่มักทำผิดต่อกัน

“เน็ด..เดี๋ยวลี ฟังสิ่งที่ข้าจะพูดก่อน”

ช่วงเวลาหลังพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว แสงสว่างเดียวที่มีในตอนนี้เป็นบรรดาเทียนไขที่เรียงรายอยู่บนเชิงเทียนหรูหรา ของเหล่านั้นถูกวางไว้ทั่วยาวตลอดทางเดิน ดังนั้นคุณหาสน์ขุนนางนี้จึงมองไปไม่ค่อยต่างจากเวลากลางวันนัก ในขณะที่ห้องแห่งนี้ไม่เหลือใครแล้วปรากฏแต่เสียงโวยวายของชายหนุ่มคนหนึ่งกับเสียงย่ำฝีเท้าแข่งกันของคนสองคน

เน็ด อัลเลน ย่ำเท้าไม่ชายตามองบุคคลตามหลัง หากไม่คิดว่าเขาเป็นผู้ที่น้อยมันคงต้องมีการหลังเลียดกันบ้างแล้วละตอนนี้

ส่วนชายหนุ่มที่พยายามพร่ำขอร้องนั้นก็ยังคงเดินตามอย่างไม่ลดละ เสื่อปานเนื้อดียังขาดคาอยู่กัตัวด้วยฝีมือของคนตรงหน้า ชาร์ลส์ แบรนดอน ยังคงเชื่อมั่นว่าอีกฝ่ายต้องใจอ่อนลงไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

โชคดีที่สวรรค์ยังคงโปรดเมตตามนุษย์บาปหนาอย่างเขาอยู่บ้าง

“ขอร้อง.. กลับเข้าไปข้างในเถอะ ฝนตกแบบนี้ข้าไม่ปล่อยให้เจ้าไปแน่”

ชาร์ลส์ใช้น้ำเสียงอดอ้อนตามวิสัย แม้จะใจเต็มตุ้มๆต่อมๆเพราะคนตัวผอมไม่ยอมหันกลับมาทางเขาเลยแม้แต่น้อย

“เถอะน่า.. ข้าสาบาน เรื่องแบบนี้จะไม่เกิดอีก” ขณะนี้.. เจ้าของอารมณฺ์ขุนเคื่องเริ่มการรดตก กระทั่งยอมปล่อยให้ชาร์ลส์กุมมือข้างหนึ่ง ไปตีความได้หลายอย่าง เขาอาจจะอยากฟังว่าท่านขุนนาง ดยุคแห่งซัพไฟร์คจะกล่าวอะไรต่อไปเป็นการแก้ตัว หรือจริงๆ เขาไม่สนใจว่าจะไรรอบตัวจะเกิด เขาแค่อยากให้ฝนหยุดตก

“ไม่เกินเที่ยงคืนฝนคงหยุดตก.. ท่านกลับเข้าไปเถอะ ข้าจะรอฝนหยุดอยู่ตรงนี้” เน็ดดึงมือของเขาขึ้นมาเมื่อตัดสินใจได้ ทิฐิของเขาสูงเกินไปที่ยอมให้ปัญหานี้จบง่าย ๆ

“โอ.. ไม่เอาน่า” ชาร์ลส์ใช้สองมือของตนจับหมับเข้าที่ไหล่สองข้างของเน็ด อย่างถือวิสาสะและไม่เข้ากับบรรยากาศ

“ขอรับรอง.. ขอรับรองละ ข้าผิดเอง ข้าขอโทษ ขอเพียงแต่...”

“ท่านเพียงแต่.. เพียงแต่แค่อยากให้ออกาสคนพวกนั้นได้หันหน้าซ้ำรี ข้าอยู่เหนือพวกเขามานาน แต่พอท่านโผล่เข้ามาแล้ว..” เน็ดกัดฟันกรอดเมื่อนึกถึงสิ่งที่เกิดเมื่อกลางวัน “ใช่ว่าข้าไม่เคยพูดว่าท่านไม่ได้ชำนาญด้านธุรกิจ..”

“ให้ตายเถอะเน็ด.. เจ้ายังไม่รู้เลยว่าผลมันจะออกมาเป็นเช่นไร”

“นั่นมันเป็นอีกเรื่อง!!! ที่ข้าโกรธนั่นเป็นเรื่องที่ท่านทำเสียระบบ!!”

ชาร์ลส์ดูหน้าแรงๆ สิ่งที่เน็ดพูดนั้นมันก็เป็นเพียงส่วนหนึ่ง ประเด็นหลักของเรื่องก็มีเพียงแค่นีตที่เสียจุดยืนในฐานะของผู้ถือหุ้นนั่นแล ส่วนเขาก็เป็นเพียงเจ้าของทุนคนหนึ่งที่เท่านั้น ไม่ได้มีสิทธิ์ตัดสินใจอะไร ไม่มีแม้แต่การเข้าข้างในบรรดาผู้ถือหุ้นด้วยซ้ำ

“เน็ด.. ข้าสนใจแค่เจ้า สนใจแค่เจ้าจริงๆ เรื่องอื่นข้าไม่สนใจ ข้าสนใจแค่เจ้าต้องการอะไรเท่านั้น แต่เจ้าไม่เคยบอก.. ขอรับรอง ให้ข้าแก้ตัวอีกครั้งได้มั๊ย?”

เน็ดยังคงกดออกด้วยอารมณฺ์คุกรุ่น แท้จริงแล้วเขาก็ไม่รู้หรอกว่าเขาต้องการอะไร จะให้ชาร์ลส์เดินเข้าไปในฐานะเจ้าขอเงิน ชี้แจงผู้ถือหุ้นทุกคนให้ทำตามที่เขาต้องการนั้นก็ไม่ใช่การทำธุรกิจ แต่จะปล่อยให้เจ้าพวกนั้นนำพาเอาเดียวไม่เข้าท่าที่สุดจบของโรงละครนั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่ควร อย่างไรก็ตามเน็ดก็ยังเชื่อมั่นว่าเขาต่างหาก

เป็นคนที่มึนทึบชะการตัดสินใจที่สุด ไม่ว่าใครก็ไม่มีดีเท่าเขา แม้แต่วิลเลียม เซคส เปียร์ก็เถอะ

“ข้าต้องการให้ท่านเลิกยุ่งเรื่องแผนการธุรกิจ ไม่เอาแบบนี้แล้ว คราวหน้า ต้องไม่เกิดเรื่องแบบนี้อีก ตามที่ท่านพูด” เขาเสแสร้งทำเสียงพิดพิด หรีตามองดู ปฏิกริยาคนตรงหน้า ดยुकนุ่มที่กำล้งกั่มหน้าทางตาดกค้อยๆเหลือบตาขึ้นมอง

“แน่นอน.. ข้าไม่เอาแล้ว สาบาน”

โชคดี.. ถึงดยुकแบรนดอนจะสมองนึ่มแต่ก็ไม่เคยโกหก

- ติดตามต่อไปในเล่ม -

Pochemuchka

“Pochemuchka”

Bruce Wayne & Clark Kent, BVs (AU)

Author: Peko Peko

“ทำไมถึงยังไม่นอนอีก” ร่างสูงกอดดอก ยืนพิงกรอบประตูที่เปิดคาอยู่ราว
กับรอกการมาของใครบางคน ซึ่งก็น่าจะเป็นตัวเขาเองนั่นแหละ

เด็กชายที่นั่งสัปหงกอยู่บนเตียงกว้างสะดุ้งตื่นเต็มตาทันที

“บรูซ!”

“นั่นไม่ใช่คำตอบที่ฉันถา---”

“คุณกลับมาแล้ว!” ไม่ทันพูดจบประโยคร่างเล็กก็โถมตัวเข้าไปใส่จนเซ
เล็กน้อย นัยน์ตากลมโตสีฟ้าคู่สวยมองเขาอย่างดีอกดีใจ

หากประกายระยิบระยับในตาคู่นั้นพุ่งออกมาได้คงได้มีเลือดออกกันไปข้าง
สุดท้ายคนอายุมากกว่าก็ได้แต่ถอนหายใจ

“กลับมาแล้ว”

เด็กน้อยยกแขนสั้นบ้อมขึ้น เอื้อมคว้านิ้วเขาได้นิ้วหนึ่งแล้วออกแรงลาก
เขาเข้าไปในห้อง ซึ่งคนถูกลากจำเป็นต้องเดินตามอย่างเสียไม่ได้

เด็กชายจัดแจงสอดตัวเข้าไปในผ้าห่ม เว้นที่ว่างให้บรูซได้ทรวดตัวลงข้าง
เตียง ก้อนหินไปเหยียบหนังสือนิทานปกแข็งที่วางไว้ข้างตัวมายื่นให้ (ซึ่งเป็นรูปสุภาพ
ของคำว่าที่มิใส่หน้า)

“คุณอ่านให้ผมฟังหน่อยได้ไหมอะ”

เจ้าบ้านตระกูลเวย์นรับมาก่อนขมวดคิ้ว

“เรื่องนี้อ่านไปหลายรอบแล้วไม่ใช่หรือ ไม่เบื่อหรือไง” เด็กชายทำหน้าที่
หยอกก่อนจะพูดเสียงเบา

“ไม่มีเล่มอื่นแล้วละ แล้วก็...ถ้าไม่มีอะไรให้อ่านคุณก็จะไม่อยู่ส่งผมเข้า
นอนใช่ไหม” เจ้าของบ้านนิ่งไป นึกว่าที่ตนถูกคะยั้นคะยอให้อ่านนิทานเรื่องเดิม ๆ
จนจำได้ทุกตัวอักษรไม่ใช่เพราะเด็กชายโปรดปราน แต่ต้องการจะรังเขาไว้เท่านั้น

“ไว้ฉันจะให้อัลเฟรดหาเล่มใหม่มาให้ คืนนี้จะเอาอย่างไร อ่านเล่มนี้ไปก่อน
ไหม”

เด็กชายส่ายหน้าทันทีหลังจากยอมรับไปเมื่อครู่ว่าเป็นนิทานที่ฟังซ้ำไปซ้ำ
มาเต็มทน

“งั้นนอนเลยแล้วกัน”

“ไม่เอา!” เด็กชายร้องเสียงหลงก่อนทำหน้าที่จ้อยอีกครั้งเหมือนนัยน์ตาคน
ตวัดมองอย่างตึกเตือน

“ถ้าอย่างนั้นคุณเล่าเรื่องเขาให้ฟังหน่อยได้ไหม”

ไม่ต้องมองตามมือของเด็กชายที่ยกชี้ไปยังผนังฝั่งตรงข้ามที่มีโปสเตอร์
สีสันฉูดฉาดประดับเอาไว้เขาก็รู้ว่าเด็กชายพูดถึงใคร

ซูเปอร์แมน นุรุษเหล็กผู้เป็นสัญลักษณ์แห่งสันติสุขของคนทั้งโลก

“นั่นก็เล่าให้ฟังไปแล้ว”

“แต่ผมอยากฟังอีก !.... นะฮะ บรูซ...”

“ก็ได้...” ชายหนุ่มถอนหายใจ ก่อนเริ่มต้นพูดตามบทที่เคยเล่ามา

Hanaemi

“Hanaemi”

Ben Affleck & Henry Cavill, RPS

Author: Otakungz

เสียงรถบรรทุกเคลื่อนออกไปจากหน้าบ้านหลังใหญ่ ก่อนตามมาด้วยเสียงชนของเคลื่อนย้ายเฟอร์นิเจอร์ภายในบ้าน นานนับชั่วโมงกว่าที่เสียงนั้นจะหยุดลง ร่างสูงใหญ่ของเจ้าของบ้านทิ้งตัวลงนั่งแผ่บนโซฟาอย่างเหนื่อยอ่อน ดวงตาที่ปรือปรอยบ่งบอกถึงความเพลียที่เกิดขึ้นในวันนี้ ช่วงขณะที่เปลือกตากำลังจะปิดลง เสียงสั้นครี๊ดของโทรทัศน์เครื่องหูกี้ปลูกเจ้าของบ้านให้ตื่นจากภวังค์นิทรา

นัยน์ตาอ่อนล้าเหม่อลอยไปไกล และหยุดลงที่โคมไฟระย้าเหนือหัว แสงระยิบระยับของคริสตัลยามต้องกับแสงไฟข้างสวยงามราวกับภาพชวนฝัน แต่ในขณะที่เดียวกับกลับสะท้อนภาพความทรงจำอันโหดร้ายขึ้นมาในมโนสำนึก

“บรูซ พาน้องหนีไป!”

“อัลเฟรดดูแลพวกเขาแทนฉันด้วย”

“ผมไม่ไปไหนทั้งนั้น ผมจะอยู่กับคุณพ่อคุณแม่!”

“เบน เราไม่มีเวลาแล้ว”

“ไม่!!”

โลหิตสีชาดเปรอะเปื้อนไปตามเสื้อผ้าของเด็กแฝดทั้งสอง เสียงปืนดั่งลั่น เบื้องหลังพ่อบ้านที่กำลังพาทายาทของตระกูลมาเพียหนีเอาตัวรอด และทั้งคฤหาสน์ที่กำลังโดนไฟไหม้ไว้เบื้องหลัง

“ยังไม่ทันหลับก็ฝันซะแล้ว” เสียงทุ้มเอ่ยประศตตัวเองหลังแค้นหัวเราะใน
ลำคอ ภายหน้าลุกขึ้นเดินไปที่ชั้นสองของบ้านเพื่อทำธุระส่วนตัว วันนี้เขาเหนื่อยมา
มากแล้ว

- ติดตามต่อในเล่ม -

DO NOT COPY TEASER

Mondsüchtig

“Mondsüchtig”

Bruce Wayne & Clark Kent, BvS

Author: Ao

‘ซูเปอร์แมน’ เมื่อพูดขึ้นขึ้นมาผู้คนก็จะนึกแสงสว่าง ความอบอุ่น
เขาคือตัวแทนของพระอาทิตย์ที่ใครหลายคนก็หลงใหลซึ่งต่างจากอีกคน...

‘แบทแมน’
เมื่อพูดขึ้นก็ออกมาทุกคนต่างพากันนึกถึงความมืดมิด ที่ไม่มีสิ้นสุด ความ
หวาดกลัว หวาดระแวง กลิ่นอายของเลือด....

บรูซ เวย์น เคยพูดไว้ว่า ‘ซูเปอร์แมนคือแสงสว่างนำทางโลก’
เขาคิดว่าตัวเองไม่ได้พูดเกินจริงเลยแม้แต่น้อย บรูซไม่เคยเสียใจที่ตัวเอง
เลือกตัดสินใจที่จะซบชีวิตของซูเปอร์แมน ตั้งแต่วันนั้นทุกอย่างเริ่มจะเข้าที่เข้าทาง
บรูซกลับมาใช้ชีวิตแบบเดิม ตอนเช้าเป็นเศรษฐีเพลย์บอย ตอนกลางคืนก็เป็นศาล
เตี้ยของเมืองก๊อตแธม

แต่สำหรับซูเปอร์แมนนั้นมันยังมีสิ่งหนึ่งที่ติดค้างในใจ เขาไม่สามารถมอง
ท้องฟ้าด้วยความรู้สึกเดิมได้อีกต่อไป

- ติดตามต่อในเล่ม -

Commuovere

“Commuovere”

Bruce Wayne & Clark Kent, BvS

Author: Zenasu

"หยุดซะ!! ถ้าฉันอยากให้นายตาย นายตายไปแล้ว!"

เสียงกระดุกเสียดสีแปร่งหูดังต่อต้านคำเตือนของผม แม้กระดุกจะเคลื่อนอย่างผิดปกติแต่ชายภายใต้เกราะยังคงขยับลุกขึ้นไม่ว่าถูกเหวี่ยงแรงขนาดไหน

ประสาทสัมผัสต่อนั่นก้อนข้างพราเลือน ละอองเขี้ยวคล้ำปะทะใบหน้า มาพร้อมความเจ็บปวดหนาหนักคร่างให้อ่อนแรง แต่ยังคงรับรู้ถึงแรงกระแทกบนผิวแกำม สัมผัสของรอยบิดคมตามข้อต่อนี้ว พื้นดินกร้านหยาบได้เข้าและฝ่ามือ ผมได้ยินเสียงมากมายมหาศาลประดังเข้ามาอย่างไม่สามารถควบคุมได้ ทั้งเสียงฝนเสียงกระเบื้องแตก เสียงกระดุกข้อมือหัก รวมถึงคำพูดไม่ปะติดปะต่ออันสั้นเพียงระหว่างเนื้อเสียงจริงและเครื่องดัด

"พ่อแม่คงสอนนายมาให้สำคัญตนผิด..ว่าตัวเอง คือ คนสำคัญ"

เย็นเฉียบ ไร้เมตตา แหลมคม

ร่วงหล่น..

บรูซ เวย์นกลายเป็นคำเหล่านั้น ไม่ต่างจากภาพปีศาจบูก็แมนใต้เตียง ในช่วงก้ำกึ่งระหว่างเป็นตาย สัมผัสเสียดกลางสุดทำยจากเขาที่พอจำได้ คือ ความแสบร้อนราวโดนจี้ไฟบนแกำมและภาพดวงตาตื่นตระหนกยามผมเอ่ยถึงแม่ - มาร์ธา - แวรสับสนวนบึงความเกลียดชังแทบเปลี่ยนสีน้ำตาลขุ่นคล้ำเป็นทองสว่าง ผมเห็นร่างแข็งแกร่งของชายซึ่งแผลกระดุกร้ายไม่อาจทำอะไรได้สิ้นเทาต่อหน้า

ภาพดวงตาที่จ้องมองลงมาผ่านช่องหน้าต่างกบิตเปี้ยวนั้นสะอึดใจผม...
และตามหลอกหลอนคู่กับ ใบหน้าเปื้อนน้ำตาของลูอิสจนถึงเวลาที่ซูเปอร์แมนจาก
โลกนี้ไป

ครั้งที่สามที่เราสัมผัสกัน บันทึกของตำรวจแจ้งไว้ว่าผมตายไปแล้ว 1 ปี
บรูซเป็นคนเริ่ม..

อุ้งมือเรียวยาวใหญ่แข็งแรงกระซอกผมขึ้นมาจากปากหลุมสุสานคลุมด้วยดิน
แข็ง บ่ากว้างค้ำได้ไหล่พร้อมตัววัดท่อนแขนไร้แรงเป็นปลาตายของอดีตซูเปอร์แมน
ขึ้นบ่า ใช้ความได้เปรียบของส่วนสูงช่วยพยุงผมขึ้นยืนบนขาสั้นเทาแทบรับน้ำหนัก
ตัวเองไม่อยู่

สัมผัสจากเขาในวันนั้น คือ อุณหภูมิอุ่นเกือบร้อนท่ามกลางหมอกเย็นของ
ยามเช้าตรู่ในเดือนพฤศจิกายน ส่งผ่านมาตามวงแขนและช่วงบ่าประคับประคอง
ผ่านเสียงท่อมต่ำเอ่ยกระตุ่นนุ่มนวลไปตลอดทางยามผมนอนกึ่งหลับกึ่งตื่นอยู่บน
เบาะหลังรถ...ผ่านตักอุ่นที่หนุน...ผ่านปลายนิ้วกรำบรรจงนวดลงบนฝ่ามือ แขน ขา
และขมับ จนเลือดค่อยๆ ไหลเวียนไปตามปลายนิ้วและปลายเท้าให้ความรู้สึกกราวมี
เข็มหลายเล่มทิ่มผ่านเนื้อ

ในคราวแรก ภาพเบื้องหน้าพร่าเลือนน่าขวัญเสีย ก่อนจะชัดขึ้นรูปที่ละนิด
ราวจอทีวีไร้คลื่นที่กำลังปรับจูนสีจนเริ่มปรากฏภาพชัด

ผมไม่คาดคิดว่าภาพคมชัดแรกหลังจากตื่นขึ้นมาจากความตายจะเป็น
ใบหน้าของบรูซ เว้นทีที่ไม่ได้ลดเคี้ยวหล่อเหลาภูมิฐานลงเลยจากในความทรงจำ
แตกต่างเพียงแวบเหนือยล้ำขณะก้มมองร่างเปื้อนดินบนตัก ปอยผมสีดอกเลา
บางส่วนตกตามแรงโน้มถ่วงลงปรกดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นซึ่งสว่างสโวกว่าครั้งแรกที่
เจอกัน...สีขุ่นมัวราวเมฆบางเจือจางลง...ผมคิดว่าอาจเป็นเพราะแสงแดดในบ้าน
เกิดที่ทำให้เขาดูแข็งแกร่งดั่งน้อยลง

"ห้ามหลับเด็ดขาด คลาร์ก โจเซฟ เค็นท์"

ตื่นขึ้นมาผมก็โดนเขาสั่งทันที

คำตอบรับหรือไม่แน่นอนอาจเป็นการเถียงดังผู้อื่นในลำคอแทนประโยคเป็นเรื่องเป็นราว หากบรูซชกัลป์พยักหน้าราวกับเข้าใจทั้ง ๆ ที่ผมไม่เข้าใจตัวเองด้วยซ้ำ แต่คำพูดอื้ออ้อของเขาอย่าง "ไม่เป็นไร อ้อ ชันรู้" ช่วยกระตุ้นเสียงในลำคอกระทั้งมันกลั่นออกมาเป็นคำในที่สุด

"บ..บรู..ช...บรูช"

รอยยิ้มเกือบเต็มริมฝีปากตอบกลับมาคล้ายกำลังชมว่า 'เก่งมาก' แต่ผมก็ไม่มั่นใจนัก

หลังคาสีฟ้าและบ้านไม้ขาวเคลือบสีน่าน้ำต่างรถ เมื่อประตูบ้านเปิดผางออก อ้อมกอดอุ่นแข็งแรงผลัดเปลี่ยนเป็นรอบแขนบอบบางแสนคุ้นเคย เพียงกลิ่นขนมอบและผ้าหอมแดดตะปลายจุมูก กอดอุ่นก็ร้อนไม่ต่างจากไฟเผากระซอกต่อมน้ำตาให้ร่วงผลอยเป็นเม็ดลงบนป่าแม่ซึ่งโอบกอดรอบชายหนุ่มตัวโตอย่างผมแน่นแทบหายใจไม่ออก

แต่ก็หายใจออก

สุดลมหายใจเต็มปอดเป็นครั้งแรกหลังขึ้นจากพื้นดิน...ผมตระหนักได้ในตอนนี้
นั่นว่าตัวเองยังมีชีวิต

ผมยังมีชีวิต

บรูชยังคงยืนอยู่ระหว่างชานบ้านและธรณี สีหน้าเรียบเฉยยากต่อการคาดเดากำลังจับจ้องมองมาถำรด้วยสายตาเฉือดเศร้าประหลาด

ความเศร้าสีน้ำตาลจะเข้มขึ้นขึ้นเป็นอารมณ์ที่แปลความไม่ได้เมื่อตัวขึ้นสบตาผม...แต่อย่างน้อยเขาก็ยิ้มน้อย ๆ ตอนพูดประโยคนั้น..

"ยินดีต้อนรับกลับบ้าน...คลาร์ก..."